

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАН“
биносить: в Австро-
нії:
на цілій рік . . . . . 24 К
на пів року . . . . . 12 К
на четверть року . . . . . 6 К
на місяць . . . . . 2 К

За границю:
на цілій рік: зі щоденною ви-
силкою 7 доларів або 14 рублів;
з висилкою двічі в тижні 6 до-
ларів або 12 рублів; з висилкою
що суботи 5 доларів або 10 руб.
Поодиноке число по 10 сотинів.

Телефон Редакції ч. 1484.
Кonto почт. щадницї ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний днівник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милості і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім
неділь і руских свят о 5 год.
по полуночі. — Редакція, адміні-
страція і експедиція „Руслан“
при ул. Хмельовського ч. 15, II.
поверх. Експедиція місцева
в Агенції Соколовського в паса-
жі Гавмана.

Рукописи звертається лише на
попередню засторогу.

Рекламається лише неопечатані
в вільні від порта. — Оповіст
звичайні приймаються по ціні
20 с. від стрічки, а в „Надіслан-
нім“ 40 сот. Подяки і приватні
донесення по 30 сот. від стрічки

Правда на верх!

Наши читачі певно нагадують собі статю п. з. „Адвокатська політика“, що була друковано в „Руслані“ в літі мин. року. Говорилося там про тім, що се за обяв, що у нас така нечеснена верстви інтереси, як адвокати, котрих всього в коло 60, захищали політичний провід народу в руки і веде єго, як показує досьєвід, так, що з того годі бути вдоволені. А прецінні між тими людьми, а дуже малими віймками, нема ані талановитих людей, ані наукових сил, аві навіть справедливих патріотів, готових на жертву для народу.

На сю статю автор памфлету п. з. „Наши християнські суспільні“ відповів також маючи на меті й оборону своїх товаришів і пишенні христ. суспільніків, котрим мало ся і тут сказати, що ось ви не шануєте своїх адвокатів, а тимчасом се такі заслужені патріоти, що у народі й нема красних. Обмін их і вибілив — і заспокоївся, сповнившись „патріотичний“ обовязок оборони тих, що на оборону не заслугували і не заслугують.

З того часу минуло з пів року і ось невимолиме дійсне жите приносить потверджене наших заміток про адвокатів, виходить правда на верх. Так у доказах з Дрогобиччини в ч. 63. „Руслан“ говорить ся про кількох наших великих патріотів-меншаків, що передовсім стараються бути меншаками для себе і тому пишуть до судів по польськи. Навіть подані числа актів, що вийшли в польській мові з канцелярії наших адвокатів, котрі на всяких відах дуже люто „боронять народну честь“. Але

се була допись в „Руслані“, отже мимо поданих чисел актів правовірний национал-демократ має право далі боронити „адвокатську політику.“

Та ось, мабуть з недогляду, за котрій адвокати не подякують, а коли не з недогляду, то з похвальної справедливості і Діло в ч. 60. у статі якогось „поінформованого“ вдарило немилосердно на наших адвокатів і нотарів — і то так, що колиб „Руслан“ щось таке помістив, зараз вайшлась би ціла громада тяжко обурених людей. Читаемо там:

„Від давшого часу так в часописах як і в публичних і приватних бесідах богато говорять ся про оборону прав руської мови в публичних урядах а особливо в судах, однак ся справа після моєї гадки ані на рок даліше не пішла, більшого рішучого в тій справі не зробило ся.“

„І так в „Ділі“ з 7. с. м. у вступній статті п. з. „Де наша честь?“ зроблено судям Русланам великий і тяжкий закид, що вони не користають з приписів закону належито і урядують зі сторонами по більшій часті в польській мові.

„Не беру тут в оборону тих судів, котрі так проти закону поступають задля добуття висих „зглядів“, але я в той гадки, що в тій справі не так провінилися ся суді Руслана, як адвокати і нотарії Руслана. — Знаю багато адвокатів і нотарів Русланів, котрі уходять за великих патріотів, учать других патріотизму, займають у Русланів перші, видніші місця так платні як і неплатні а пі-

шуть до суду дуже рідко по руськи.

„А нотарі як би списували всі акта по руськи, то завалили би суд рушиною і всі грунтові книги були би списані в руській мові. Різночі при розіправах все майже кождий адвокат Руслан послугується „яєзуком угровідом“ і не жадає руського протоколу.“

Автор статі застановляє ся далі над тим, як би спинити таку адвокатську політику і радить між іншими товарищами бойкот і контролю наших фінансових інституцій, нераз за дармо, а до того що як би зізнав правду сказати про зарібкову еміграцію, то безпечно не оден „патріот“ показав би ся дуже звичайним чоловіком, о стілько гіршим від простого жида, що жив своїх гешефтів не покриває плащом патріотизму і „пожертвовання для добра бідного народу“.

„Думаю — каже він — що нічого страшного не буде, бо коли съвященика вже таку ухвалу давно на соборчиках перевели і урядують тільки по руськи, зносячи за се ріжки съвящеників від власті, то тим більше адвокати і нотарії Руслан повинні писати тільки по руськи, тим більше, що стоять матеріально далеко лучше від съвящеників.“

„Як від часу до часу подаємо до публичної відомості, що там десь в горах бідний съвященик підписав по польськи съвідоцтво щоби приподобати ся старості, бо старає ся о якусь лучшу парохію і його позбавлено честі, то так само можемо ганьбити адвокатів і нотарів публично, коли пишуть по польськи.“

Дуже розумно і справедливо!

Суспільність, котра піддає ся проводови адвокатів і нотарів, має право контролювати вчинки своїх провідників хоч на стілько, на скілько они згідні з величними патріотичними промовами сих провідників. Досьєвід на сім полі дуже сумні — і можна лише тиши-

ти ся, що й „Діло“ здобуло ся на відвагу сказати слово правди в сій справі.

А ми від себе ще й сим тішими ся, що без нашого заходу само „Діло“ потвердило навіть острішими словами, як були у нас, наші замітки про адвокатську політику.

Ще колиб найшов ся також поінформований чоловік і написав ширу правду про те, як у нас парцелювалося ся маетки, що платили селяни за грунт і кілько заробляли при тім „патріоти“, які ценсії побирають адвокати в наших фінансових інституціях, нераз за дармо, а до того що як би зізнав правду сказати про зарібкову еміграцію, то безпечно не оден „патріот“ показав би ся дуже звичайним чоловіком, о стілько гіршим від простого жида, що жив своїх гешефтів не покриває плащом патріотизму і „пожертвовання для добра бідного народу“.

Допись з Америки.

(1) Чи Русь в съвята чи поганьска? 2) Як то можна би висловити ся про „руску відку“? 3) Прийт кардинала Фарлія в Нью Йорк і бл. пол. кард. Сильвестра у Львові. 4) Остатя в „Colliers“. 5) Такт мадярської печати. 6) Що зробило би сім слухаю „Діло“? 7) Брак культури у нас. Примір з півдею О. Маркіяна. 8) Поляки шанують шевський стан у своїх героях. 9) Як шанують пам'ять съвящеників Американії? 10) Отець Маркетте. 11) Недбалство нашої печати в нотуванні надприродних подій. 12) Чудо в Марія Повч. 13) Як поступав в подіб-

З робітні поета.

(Замітки про Федьковичеві поеми: „Киртчал“ і „Празник у Такові“).

КИРТЧАЛІ.

(Дальше).

Конець уступа у М. Чайковського такий: Кирджалі віддихав широко грудьми і підносив руку до нової пісні, коли вистріл з пістолета гукнув на подвір'ю. Одальски звернули з пірлякою, баша скочив: — Се нічо, се припадок, неосторожність.

Селіма встала і без страху глянула на Кирджалі; сей стояв мов скаменілій і ані кроком не поступив ся наперед. На подвір'ю розвягли ся нові вистріли, бряск зброй і склики товни. Старий евнух вбіг у съвітлицю: — Пашо! Альбанці збунтували ся, домагають ся твого житя, твоїх скарбів!

Мегемед відповів спокійно: — Гакиме, боронити гарем! Я ім зараз дам відповідь! — Обняв і поцілував доньку та вихопив меч з піхви.

Кирджалі глянув дико на лиці баші і вхопив рукою за ятаган. Селіма в запалі зі слезами крикнула: — Тату, дбай про своє доброе житя! Кирджалі, борони моого тата!

Виходиши, баша обтер ся плечем о груди Кирджалі, а сей добув ятагана і вискорчив за ним.

Яничари боронять ся хоробро, Альбанці напирають лавкою і верещать: — Піддайте ся! ваш баша не живе! — Нараз відізвав ся

голос громкий і острій: — Псе невірний! живе на ваше нещастя! — Се був добре знаний голос Мегемеда. Яничарами прибула відвага, в Альбанців вступила нова скаженість і они вдарили цілою силою. Оден з них уже замахнув ся мечем на Мегемеда, коли Кирджалі хрестом ятагана відбив замах на голову баші, а потім одним ударом вістря відрубав Альбанцеві голову, так як жнець відтинає серпом маківку з бадилка. Альбанці кричать: — зрада! зрада! — і втікають в ріжній стороні. Яничари гонять, як скажені, і котрого доженуть, то трупом кладуть. При червоній поломіні смолоскип видко, як баша бореться, а Кирджалі мечем відганяє від него удари, закриває їго своїм тілом і в єго обороні завдає смерть своїм давнім товарищам.

Нарешті все успокоїло ся. Альбанці одні лягли трупом, других яничарі вважують мотузами. Закін мешканці Ізмаїлова всілія скочили за зброю, вже дійшли до них віктка про невдачу; замкнулися по домах і благали Господу, щоби вічною мовчавкою покрив їх охоту до волі, так мов би се було злочином, а ве чеснотою, поривати ся до скиненя ярма неволі з себе.

Серед трупів баша взяв за рами молодого Болгарина: — Кирджалі, тут на сім місця іменую тебе агою моєї нової сторожі. — А якийсь замогильний голос додав: — зрадник, перевертнем, а колись опришком. — Баша конунг ногою і пхнув мечем трупа, але в нім уже житя не було. Старий Кордакі скочав, договорюючи слово: — опришком.

Мегемед приказав позатягати трупи до

ріки, вязнів кинено у вязницю. — Завтра буде їх справа і розправа — і сам пішов до гарему.

Кирджалі стоїть на місці і думав: — Я зрадник, кривоприсяжник, перекинчик. Тепер я правдивий вірів без роду, без віри, без чести! Але Селіма яка гарна — се ангел! Она сказала: „Кирджалі, борони моого тата!“ I якже було не слухати?

Довгий час боров ся молодець сам із собою; нарешті упав на землю, пяний від розпухи, пяний від любові і надії.

У Федьковича се так виглядає (strophi 18—22):

Ой співає він, співає,
аж ту чуті три набої;
на подвір'ю зашуміли
кірвій ріки в три погої.

„Турки, дайте ся в неволю,
бо ваш баша не тревав!“

А Киртчалі все то чує,

все співає, пригриває.

„Башо, пане! — крикла варта,

ах, ратуй же житя твоє!“

Турчин скочив. — „Ах, Киртчалі!

ах, ратуй же батька моого!“

Вічний Боже, що робити?

Ратувати, ци колоти?

А она бі що казала?

Бороню го на всі роти!!

Вибіг баша з головою шаблев

на подвір'я та рубас,

а Киртчалі коло него

братьї косить, витинає.

Страшно було ся дивити:
вім годині дві минули,
всі Болгари християни
у погонях потонули.

В гордім замку над Дунаєм
смолоскими погоріли;
в гордім замку над Дунаєм
музик-банди занімili,
Труп болгарський у посоках
співати на ві

них случаях жідівська американська печать?
14) The Chicago Sunday Tribune і чудо вимолене О. А. Даменом. 15) Наука з сїї подїї для Русинів.

Звичайно називається „Русь“ „съ вятою“. Та хто докладніше придивить ся нашому житию, то радше треба назвати би Русь поганською. От хоч би взяти нашу пресу. Ні оден народ в сїїті не має так поганої преси. Правда і серед других народів лучають ся лихі днівники і інші лихі видавництва. Та за се кілько у сих народів добрих днівників і добрих видавництв? Поведене наших часописій так грубе, так неінтелігентне, що аж стидно чоловікові за нашу пресу.

Противно, поведене преси других народів

є так повне такту, що мило таку чужу часопись взяти до рук. Ось примір: коли Святій Отець Пій X. іменував 2-го Американців кардиналами, а се Високопреосьв. Архієписк. Фарнія в Нового Йорку і Архієпископа з Оконнелі в Бостону, то американська печать помістила так богато статей з поділками з сїї нагоди, що коли позбирало вітинки з сими статями, то утворив ся величезний стос. І Святій Отець глядачи на сю справедливо безліч вітінків сказав: „як се мило мати до діла з так вдачним народом, як Американці!“ Та се можна би сказати лише про Американців других народності. Про Русинів сего сказати не можна. Коли би позбирати усі плюгавства, якими наша преса обкнула своїх Епископів, а спеціально Преосьв. Кир Сотера, то можна би справедливо сказати: „як то прикро мати до діла з невдачними Русинами!“

Недавно, ідучи зелінською, стрінув ся я з одним добродієм в Нового Йорку, що був сїївідком візу Іх Еміненцій Фарнія. Казав мені що на десять милевім*) просторі від пристани до катедри народ так товпив ся, що поліція лих з трудом удержувала порядок. Нарід, кляуччи в снігу, приймав апостольське благословене. Ціла катедра Святого Петра, — яка враз в палаці Архієпископа із шкільними будинками комплут 18 міліонів доларів — горіла вечером в морі електричного ріжнобарвного сїївта.

Шість тисяч дітей відспівали „Тебе Бога хвалим!“

А як то витано блажен. пам. кардинала Сильвестра? Депутація, що Іхала жалувати сїї монарсі за виборчі надіжності і пролив крові не мала на стілько такту, щоби сего дня задержати ся у Львові і взяти греміяльну участь в привітанню кардинала, що був не лише славним князем Церкви але і великим українським патріотом. А сю масову депутатію вели рускі сїївщеники!

Я читав статю про вручене кардинальських капелюхів американським архієпископам в місіонеру Colliers за грудень 1911, року. Редакція сего місіонера вислава специальному кореспонденту з Ліонду. Прізвища сего кореспондента в сїї хвилі не пам'ятаю. Та статя була написана так тепло, так зворушливо, а при сїї місіям і жартовливо, що ніколи не забуду сего милого вражіння, яке я винес читаючи сю допись.

Між іншими автор дописи в „Colliers“ писав, що коли найшов ся при торжестві вручения капелюхів то почував себе членом великої католицької родини, которая має найліпшого отца в особі Святого Отця. Начеркуючи в сїї статі вигляд Гро Еміненцію, О'Коннелю, котрий що до вигляду статі нагадує Експ. нашого Митрополита, висказав сю допись заслінкою жартовливо так: „Ніколи не хотів би я попасті в конфлікт з Гро Еміненцію О'Коннелем, коли би я був сїївщеником в Гро Архієпископом“. Відтак описував кремезну стату сего достойника Церкви.

Читаючи сей опис, мимохіть пригадували ся мені сїї очернення, якими обсилювало блаж. пам. Еміненцию кардинал Сильвестра, що наслідників і других наших Владик і стидно зробило ся мені за такий брак культури серед наших видавців. Або ось слідуючий примір: Звісно, що мінулого року поміщенено на індексі твори Преосьв. Оскара Прохаски, угорського лат. епископа. Треба знати, що сей владика є неизвичайно улюбленій своїм народом задля широкої діяльності над добром угорського народа. З сего приводу ні одна мадарська часопись навіть і масовська не виступила в ніяким докором для інституції „індексу“. Аву, як би щось подібного ста-

ло ся було у нас? Я певний, що „Діло“ і ціла чесна „к'умпанія“ не були би лишіли і одної сухої нитки, не то лише на інституції індекса, але навіть на Святій Отції.

Бесідуючи нараз в чужинцями про нашу пресу, треба було мені падіти зі стілу за єї малокультурність. От, взято столітній ювілей уродин о. Маркіяна. Як то часто пропускала преса сю букву о., щоби лиш не звеличити сїївщеничого стану, в якім служив о. Маркіян Шашкевич свому народові. (А „Літературно-науковий Вістник“ помістив формальний папкіль на величний обхід сїївщени в Галичині пера „великого фільософа“ Евгена і ніхто навіть не обурював ся з причини сего плюгавства. — Прим. Ред.)

Інші народи поступають інакше.

Прикладом польського швеця Кілінського відзначив ся хоробрістю з нагоди облоги Варшави граф. Пашкевичем.

Поляки, віддаючи честь Кілінському як борцеві за народ, не промовчують его шевського стану. Противно, сильно его маркують, вачебним казали до его співтоваришів: Глядіть, за що зважив ся Ваш товариш по ремеслу! Ви будьте ему подібні. Як же нерозумно, як не педагогічно поступила в сїї згляді наша суспільність і наша преса. Місто маркують як найсильніше сїївщениче зване Маркіяна, щоби тим немов візвати все духовенство, щоби его наслідувало, у нас а особливо в Америці сего не роблено. І так пріміром: коли предсідатель тов. св. Ап. Петра і Павла, що займало ся урядженем ювілейного торжества в моїй парохії, описав концерт і мою бесіду, де я вказав, як другі народи величують сїївщеників, що для нього працювали, тодішній п. редактор „Свободи“ О. Стеткевич все те стеркнув і помістив лиши слово: „що приєднати пам'яті о. Маркіяна Шашкевича не треба забувати і про его стан.“

О, як ми маленьки!

Між американським духовенством, що перше поклало основи до могутнього розвою кат. Церкви в Зедин. Державах належав і о. Яків Маркетте, член Ісусової Дружини. Уродився о. Маркетте в Laon в північно-середній Франції, а помер коло Ludington в державі Miшіген Зедин. Державі (Michigan) 19. мая 1675. р.

В році 1666. прибув о. Маркетте до Канади до міста Квібек, а 1668. р. пішов на місію між індіанськими племенами на західну сторону теперішніх Зедин. Держав. Працюючи місійно, відкрив о. Маркетте ріку Misičini, зробив ману відкритих околиць, особливо окопиць ріки Misičini і великих озер і своїми описами здобув для культури і торговлі величезні простори землі незвичайно богаті. Пам'ять о. Маркетте серед індіанських тубольців стала сїївщиною і коли тяжко було відшукати гроб сего великого місіонара, то сего доконав голова одного індіанського племені, котрий недавно тому помер.

Заходами американської суспільності здійснено в честь о. Маркетте в Вашингтоні прекрасну статую роботи італійського мистця С. Третанове — Tretanove, — а крім сего установлено пам'ятники сего місіонара в місті названим в честь о. Маркетте — „Rere Marquette“ по руски „Отець Маркетте“ інших містах як Miшіген і Мекінак Айленд. В честь о. Маркетте названо оден університет його іменем — та не так як у нас: „Школа Маркіяна Шашкевича“, а University Rere Marquette — значить: університет Отця Маркетте. Іменем „Отець Маркетта“ названо одну зелінську лінію і сотки школ та товариства, а ніде не забуто вказати, що він був отцем, по французки „рете“. А ми? Ми навіть не поставили сїї маленької букви о. перед ім'ям Маркіяна Шашкевича. І ми маємо смілість називати себе культурними?

Може будемо культурними, та тепер сїї культури не видно.

Ще оден прімір на вінпу некультурність:

Коли в 1905 році прослезив ся був образ Преч. Діви Марії в Марії Повч на Угорщині, то про се чудо, що було стверджене державною комісією, якої членами був оден жід та оден кальян і якого сїївтками були тисячі народів, — згадала лише унгарська „Наука“ і львівський „Католицький Схід“. Як же то у інших народів?

Минулого року 9. жовтня обходжено в місті Шікаго 40 літній річницю величезного пожару, що навіть був місто Шікаго. З на-

годи сего пожару стало ся було ось таке чудо:

Серед сего страшного пожару якого не в силу було здергати, находила ся парохія о. Арнольда Дамена з Дружини Ісусової. В сїї часі пробував о. А. Дамен на місії в Нью Йорку. Коли вже огонь був близько його парохії, вислано до о. Дамена телеграму з вістю, яке нещастє грозить його парохії і церкви. Скоріо о. Дамен дістав сю телеграму, сейчас удав ся до катедри св. Михаїла в Брукліні — від Нового Йорку — клякнув перед Найсіама і молив Господа Бога, щоби спас його парохію, і зробив обіт, що коли його молитва буде вислухана, то буде на його пам'ятку горити вічно сїївто перед образом Матері Божої Неустаною Помочи.

Молитва о. Дамена була вислухана. Серед моря пожару, що знищив все до тла, парохія о. Дамена остала ненарушену.

Ні оден дім не згорів. О. Дамен сповинив свій обіт, і від сего часу вже 41 рік горить безнастінно сїївто перед образом Матері Божої.

І в річницю сїї подїї богато часописій між іншими найбільша часопись в Шікаго „The Chicago Daily Tribune“ в недільнім числі „The Chicago Sunday Tribune“ помістила статю, де описує згадане чудо враз з портретами тодішнього репортера Михаїла Егерна тодішнього радиця сїї часті міста Матвія Шеффера, дальше містить образ статуї Матері Божої Неустаною Помочи і портрет отця Арнольда Дамена.

І се є часопись, якої співласником є жид Hearst.

А як то висловлює ся про Божу Матір „Діло“, якої співласниками є гр. кат. сїївщеники?

Щоби не бути голосовним посилю Вам витинок сїї часописи з образками, про які я згадав і буду Вас просити умістити сїї витинок в рамках під школом на доказ: 1) як Г. Бог вислухує молитви, 2) що правдиво культурна часопись повинна подавати відомості про всі справи, хочби і надприродні, 3) що вдвигнути наш народ, не треба маловажити молитви і взагалі релігії — віри.

Той сам милосердий Г. Бог, що спас сїї місіонерів під школом на доказ: 1) як Г. Бог вислухує молитви, 2) що правдиво культурна часопись повинна подавати відомості про всі справи, хочби і надприродні, 3) що вдвигнути наш народ, не треба маловажити молитви і взагалі релігії — віри.

Шікаго в день св. о. Льва іпп. Римського, 2. III. 1912.

O. B. Petrivskiy.

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

З державної ради.

На вчерашньому засіданні палати послів предложив міністер скарбу бруксельську цукрову конвенцію.

Палата приступила до дневного порядку, до дальнішої розправи над військовим законом.

Міністер країв. оборони Георгій застосовував протестував проти вчерашніх виводів Кльофача. Слов'яни, що телеграфічно зажадав вияснені що до деяких замітів піднесених про ти офіцірів 98. п. п. Сїї заміти показали ся безосновними. Іменем цілої армії протестував міністер проти сего рода обиди офіцірів.

Пос. Маркль заявив, що армія потребує конче скріплена і доповнена. Закинув Уграм, що Іх становище в військовій справі шкодить повазі монархії.

По промові п. С. міністра (ческ. автон. соц.) і Зайца для перервано наради і приступлено до дальнішої розправи над внеском п. Кернера в справі іменовані судів в Чехах.

Пос. Зелігер промовляв проти внеска.

Пос. Зайц по думці рішення конвенту сеніорів поставив внесок, щоби засідання всіх комісій, з відмінкою комісії посолської незалежності призначала палата явними. Внесок сей ухвалено і на тім покінчено наради; слідуюче засідання нині.

Пос. Прунтар в запиті предсідника виступив проти сего, що міністер країв. оборони, відповідаючи на початку засідання на виході п. Кльофача замісьце слова „böhmisches“, ужив слова „czechisch“, що уважає бесідник обидвою народу.

Предсідник витянув передовсім бесідника за ужите невластивих слів під адресою мін. країв. оборони, а відтак вказав, що міністер в своїй мові уживав також слова „böhmisches“.

Пос. Евг. Левицкий в запиті до предсідника приставив проти сего, що міністер пригадав справу викликування на залізничних станицях також в руській мові.

Правничі комісії ухвалила по рефераті п. Дністрянського закон про курачів в формі предложеній підкомітетом.

Підкомітет податкової комісії для домового податку відбув вчера засідання, на котрім референти п. Фрідман і др. А. Грос предложили свої реферати. Др. Грос доказував, що загальний опуст домово-чиншового податку не обнізить чиншів, лише вийде в хосен властителів домів. Бесідник пропонував, що державний податок сконцентровано, а надважку переказано громадам і країм під услівем, що через се зарадить ся підвищення додатків.

Знесене ЧИСЛОВОЇ ЛЬОТЕРИЇ.

Правительство внесло в парламент предлогу в справі знес

терії у власнім заряді, лише відмежували єї акційному товариству, яке в першому році дало 29% дивіденди, однак тепер іде єму трохи гірше.

Клясова лотерея єствує в богато європейських державах, в „glebae adscripta“, бо конкурентні держави не позволяють до неї приступу чужим горожанам. Мимо сего гра на чужі лотерей є велими розповсюднена, в Австрії прим. грають люди масово на пруську клясову лотерею.

Яка система буде введена в Австрії — не звісно; се залежати буде від посолської палати.

Все таки знесене числової лотерей, а введене клясової треба вважати як постуї і то значний. Передовсім наслідком згляду високої ціні лосу (найменше 12 К!) ті величезні маси наждарів, що несли свій послідний сотик на „лотерію“, будуть приневолені зреци ся „проб щастя“. До того відбувається при клясової лотерей вильосуване лише 2 рази в рік, що цілком зрозуміло оступджу горячку грачів. Віра в син, забобони і таке інше („Сонники“ коломийського Білоуса), що так тісно повязане з числовою лотересю, стратить раз на все свою вартість.

В предлозі містить ся засторога, що коли клясова лотерея осягне зиск 20 мільйонів корон, не сьміє приймати дальших замовлень на лоси, а також, що управа сеї лотерей спочивати має в руках правительства.

ского та Г. Калінович викликали овациї. Зібранці закрив коротенькою промовою голова С. Хвостов. День Тараса Шевченка у Москві пройшов съвяточно. Почувалось, що поминає великого україн. Кобзаря своїм „тихим словом“ одна ціла, хоч і не „велика“, та все таї „вільна семя“. („Рада“).

— Пан Михайло Павлик, звісний письменник і публіцист, поважно занедужав.

— **Ідиотична інтерпеляція.** Посол Брайтер в запиті до предсідника парламенту, вказав, що в першій половині вересня відбудеться у Відні міжнародний євхаристичний конгрес. До співчасті в нім втягнено(!) цісарський двір, а кардинал Нагль зневолив(!!!) цісаря до обрання протекторату і до відступлення замкового подвіря для демонстраційних(!!!) цілій. Для людового парламенту не може бути рівнодушного річию, се втягнене цісаря і двору в односторонні політичні(!!!) змагання і тому бесідник питав предсідника, чи не звернув би увагу міністерств, як дорадників Корони. — Ся безпримірна провокація жидівського посланів повинна вже раз львівських Русинів, які мають заховувати ся при виборах супротивно, бо до тепер діставав він чималу пайку руских голосів.

— **Хто бере при купні купон Р. Т. П.**, спонукую купця до зложення малої жертви на ціли Товариства.

— **Обережно з луками!** Професора Ковальова зі Сяноком навістило сими днями велике нещастство родинне. Позавчера мусів вийти до Львова до професора д-ра Махека зі старшим 5-літнім сином Костиком, якому зі сусідства хлопець з третьої нормальної влучив стрілою з лука в око. Як довідуємо ся в останній хвилі, око буде виратоване, во знак таки вже буде і скалічене око буде відмінне від здорового. Було би пожаданім, щоби родичі таки більше уважали на дітей пустіх і непосидючих, які наражають свою пустотою людей зовсім спокійних і невинних на нещастя — страти, кошти і інші того рода неприємності.

— **З житя пок. Володимира Антоновича.** Одного вечора влітку професор В. Антонович порав ся в себе в квітниці. В сей час величавою каретою підкотив до його дому великоможа граф Тишкевич, з яким професор був замолоду особисто знакомий. Антонович поспішив ся на зустріч гостеві. Тишкевич не пізнав его.

— Дома професор? — питав граф.
— Дома. Заходьте.
— Поможі мені, голубе, роздягнута ся, каже до Антоновича Тишкевич. Професор скідає з него нагортук.

— А тепер принеси мені з карети чемодана. Антонович і се зробив.
— Скажи професорові, що приїхав граф Тишкевич.

— Я до ваших послуг.
— Та що там ти, — мені треба самого професора.
— Перед вами сам професор.

Граф остався. (З кал. „Час.“).

— **Господин Галушка в почестях.** „Новое Время“ з 17. марта пише: В пятницу (се в 15. марта) прощається в „национальном клубе“ при „Угощениї“ з селянською драматичною (?) трупою з галицької Руси. Зібралося поверх 100 людей, богато членів і гостей і членів славянських організацій; було богато пань, в сім числі граф. Бобрівська, Гіжицька, селянські дівчата-артистки були всі в пестрих шовкових хусточках на голові, якими обдарував їх гр. Бобрівський. Селянський хор і перед юдою і при юді співали богато своїх рідних пісень. При юді згадувано покійну славянську діячку Комарову і повстання віддано честь єї пам'яті. Предсідник піру, член думи, В. Н. Львов випив тоаст за ваших гостей. Після того полковник Балашів прочитав серед загальних оплесків свої стихи, присвячені російській пісні наших братів-гостей. Організатор поїздки гуртка галицький студент Вас.

Галушка висказав, що гурток цілий час пробує в Петербурзі вважає дуже щасливим і ніколи не забуде гостинності російських братів. Говорили бесіди російські студенти з Галицькою Русі і наші. В їх горячих бесідах проявляла ся конечність служения справі в замінного зведення, служення культури Росії і славянства. Госп. Вергун прочитав свої „стихи“, присвячені картатським співакам. Довго радилися зібрані на дружній завіті. Наві о 10. год. веч. вийшли Галичани з Ніколаївського двірца в подорож по Росії. Дадуть они вистави в Твері,

Москви, Орлі, Тулі, Катеринославі і Київі. На пероні николаївської залізниці зібралися велика толпа, що проводила відіїзжаючих; Галичани разом з Росіянами співали свій гимн: „Пора, пора за Росію съвяту. Серед неможливого крику „урра“ відіхали галицькі паломники з Петербурга“

— **О право однорічної військової служби** стають ся від давшого часу ученики школи дорожових кондукторів при краєвім видобутку. Домагають свої мотиви тем, що план їх наук в зачекненні на широку скалю і відповідає вимогам, ставленим для кандидатів до іспиту на однорічних добровольців (Intelligenzprüfung). Мають они надію, що буде їм призначена військова пільга, так само як для учеників рільничої і промислової школи в Черняхах і Кракові.

— **Хто уживає товарів з маркою Р. Т. П.**, причиняє ся до піднесення поваги Товариства і піднимає жертву фабриканта на рідну школу.

— **Реорганізація технічних війск в австро-угорській армії.** З Відня доносять, що правлячі військові круги задумують в найближіші часи зреорганізувати відділи технічних війск. Незвичайно скорий розвів техніки а також прист поодиноких родів оружя потягає за собою конечні специалізації у всіх напрямах щоби дірівнати більшим вимогам, які появляються з заведенем 2-літньою службою. Як звісно, австро-угорська армія має нині як відділи технічних війск лише піонерські батальони. Задачі однак, які мають до сповнення, є такі ріжкородні, що мимо старанного вибору в людські матеріали і надмірної праці, трудно було би вимагати від них на випадок війни поконання всіх трудностей.

— **Поборов воздух — перепав при виборах** Французький летун Ведрінед, який агітував собою при виборі на посла до парламенту в літаку, перепав при виборах. Ведрінед при рік був своїм виборцям, що на перше засідання парламенту полетить літаком. — Щось як Трільовський, котрий обіцав своїм виборцям лісі і пасовиска, а тепер не то що не розділює їх між виборців, але що й торгує будівельними полями за гроши зароблені на концепції.

— **Нове китайське письмо.** Реформи в Китаю, підняті новим правителством, мають обнайти також введене нового письма, якого вивчене не буде представляло дотеперішніх труднощів. Реформа становить важливий крок вперед, бо дотеперішнє письмо, зложене в 80.000 знаків, уможливлювало лише ученим послугувати ся писарськими знаками. Створенем нової китайської азбуки занялося з порученням секретаря китайського посольства в Римі, професор китайської і японської мови в інституті східних мов в Неаполі, Рівела де Сольондже-льо. Вибір був сим оправданій, що учений володіє, крім китайською, кількома європейськими мовами в слові і письмі. Створенням азбуки складається в 42 букв, 23 самозвуків і 19 спізвуків. З вимкою однієї букви всі інші позначив ся в ествуючих азбук: грецької, латинської і російської. На сій дорозі одержав знаки, відповідаючі всім звукам китайської мови, приступним для всіх Китайців, без огляду на ріжкі говори. Нове письмо має вже чиленніх приклонників, особенно в полудневім Китаю. Творці реформи мають надію, що республіка признає її урядово.

— **Летична катастрофа.** Із Шtrasburga доносять: Під час балонових вирав кріпостного телеграфічного відділу перервала ся лінія а вітер почав уносити балон в сторону місцевини Бльокгайм. Наращ звисаючий з балона сталевий дріт зіткнув ся з електричними проводами; в наслідок чого в балоні вибух похід і він упав зі значною висоти. Два офіцери, що находилися в лодці, тяжко покалічали ся. Балон згорів.

— **Як в насці.** В Одесі арештовано ватагу опришків, зложену з 20 осіб, котрі підкочувалися під дім кн. Лобанової Ростовської в цілі крадежі.

— **Виборче право для жінок в Китаю.** До „Times“ доносять з Нанкіна, що народні збори прийняли резолюцію, в якій заявлюють ся за призначення права голосовання для жінок в Китаю, але виконане того наміру відкладається на необмежений час.

— **Нещасливий випадок** луців ся тими дніми в костелі в Самборі під час реколекційного богослужіння. Коли по скінчені проповіді, люди мали вже розходити ся, хтось кликнув наголос: „Горіти!“ Настав загальний переполох і метушня. Всі кинулися до дверей, при чому покалічилось богато людей переважно дітей і

жінок. Догадують ся, що переполох викликала нарочно ватага злодіїв, котра під час заміщення допустила ся численних крадежей.

— **Панамський канал загрожений.** З Нов. Йорка доносять, що каналеві під час грозить землетрус. При перекопувані подібно вулькан, який досі був нечинний; тепер однак сей вулькан почав вибухати і грозить засипанем каналових робіт.

— **Домагає ся учителя!** На острові Бейкер недалеко Бостону, п'ять миль від берега, находити ся морська ліхтарня під управою капітана Гадлея. Сей Гадлей вінє на дніх просить до шкільної ради в Бостоні, Масс., у якій домагається прислання до його дому учителя для своїх трох дітей. „Я є горожанином Заданіх Держав — так аргументує ліхтарник свою просібу — а правительство сеї країни жадає, щоби мої діти ходили до школи. А що з такої великої віддалі і такою небезпекою дорогою (морем) я не можу посылати свої діти до міста, то прошу прислати мені домашнього учителя на кошт міській.“ — Має слухність.

Оповістки

— **З Чорткова.** III. загальні збори членів філії Товариства „Просвіта“ в Чорткові відбудуться в понеділок дня 25. марта 1912 о 11. год. перед пол. в салі „Народного Дому“ в Чорткові. Порядок днівний: О год. 9. рано Служба Божа в церкві на Вигнанці. 1) Отворене зборів. 2) Звіт з діяльності Відділу. 3) Вибір комісії провірної. 4) Звіт касовий. 5) Реферат на тему: Як має бути взірцева Чиальня. 6) Звіт комісії провірної. 7) Реферат на тему: Організація Кружків Рідної школи. 8) Вибір Відділу. 9) Внески і запити. 10) Закінчення. За виділ філії Товариства „Просвіта“: др. Антін Горбачевський голова. Іван Косак секретар.

Посмертні + оповістки.

— **О. Данило Лепкий,** парох Старого Самбора, орд. школинський комісар, відзначений крилош. одеж., помер вчера в 54. році життя і 28. р. съвіщенськства. Покійник оден з найдіяльнішими і найревнівішими съвіщенниками Українців трудився з запалом в старосамбірським закаплицівінім куті, здобуваючи собі загальну прихильність і поважання. Невмолима смерть залишила із наших рядів ще одного борця-героя за Церков і народ, а нашій часописі щирого приклонника і дописця. Нехай же спочиває в мирі і Божі примірний слуга Христовий і щирий друг народу! В. е. п.!

— **Люкіл Чирнівський,** ем. судия, б. директор „Повіт. тов. кредитового“ в Бібрці, голова „Сокола“, член усіх бобрецьких українських товариств, основник Кас в Скалаті, Бурштині та інш., помер на грудну недугу дня 19. с. м., проживши 46. літ. Похорони нині. В. е. п.!

Телеграми

з дня 21. марта.

Відень. (ТКБ). Маршалківський уряд одержав телеграфічно урядову вістку з Берліна, що цісар Вільгельм дня 23. с. м. о год. 11. рано прибув з Берліна до Відня, щоби в періоді на полудне відвідати цісаря Франца Йосифа.

Вашингтон. (ТКБ). Президент Тафт, по-клікуючи б. президента стоваришем вуглевиков до Білого Дому, признав дійсно небезпеку вуглевого страйку. Президент Тафт заявив, що не має наміру посередничити, лише удержати контакт. Також властителі каналу відбули конференцію у Тафта.

Християнія. (ТКБ). Депеша з Гобарт доносить, що корабель „Gram“ відіхав відтам на північ.

Будапешт. (ТКБ). Бувшого посла Франца Уварція, котрий поповнивши спровірене, утік за границю, арештовано в Смирні. Під час арештування ставив опір і кілька разів вистрілив. З трудом відставлено його до поліційної вязниці, звідки буде відставлений до Будапеш

Матеріали до знозин галицьких москвиців
з Росією.

(Дальше).

Хотільськимъ отъѣзжати уже до дому и затребовалъ отъ Дирекціи нисколько тысячъ гульденовъ на выплаты вышовѣдженыхъ и нагло требуемыхъ въ звротъ вкладокъ щадничихъ. Съ начала зволѣкала Дирекція выдачу мнѣ требуемыхъ грошейъ зъ дня на день подъ розличными предлогами а на остатокъ заявила, что Совѣтъ Управляющій рѣшилъ выразно звинити філію Тернопольскую и не выдати ей ни одного цента больше. На мое заявленіе, что Общество Югозападныхъ желѣзныхъ дорогъ дало гроши подъ условіемъ, дабы банкъ нашъ посредствомъ своей філії торговельной въ Тернополи отправлялъ звоже въ Одессы и Königsberg ще и въ актѣ договора ясно означено, отвѣтили мнѣ, что актѣ тутъ есть просто только формальностею, гроши же подарило русское Правительство нашему банку.

Мои поясненія и увѣренія небылиувзгляднены, даже увѣренія г. Площанского неуважано Дирекціею именно гг. д-ромъ Добрянскимъ, д-ромъ Павенцкимъ, д-ромъ Крижановскимъ и Лабашомъ. — Видѣ что стѣми людьми, якби сприсяженными на мене, годѣ мнѣ самому одному дати собѣ рады, попавши въ большое отчаяніе заявилъ я имъ: Выдѣжу що Вы маючи уже гроши въ рукахъ, не стоите больше о мене и неуважаете яко свого человека. — Если такъ має бути то вѣмѣрять менѣ соотвѣтно моимъ доселѣшвымъ заслугамъ справедливое приналежное вознагражденіе и отпустѣть на всегда. — Но и тое мое заявленіе злоупотреблено, посуждая мене о корыстолюбіе, помимо що якъ все время моїї жизни, такъ и во время сїмої крайнїї потребы, съ высиленіемъ по жертвованьемъ при хлопотанію поддержки въ Россії, руководился я чистыми мыслями, на мѣреніями и дѣйствіями не оскорбляя ничего

їмени ни чести до самого конца благополучно совершенного дѣла, що служити можетъ только доказомъ моего миролюбивого характера.

Доперва по 8 днехъ моего дожиданія ся во Львовѣ и то съ порученіемъ о. крилошанина Павликова выдано мнѣ по неволѣ для выплаты щадничихъ всего на всіго 2000 зр. на 8000 зр. вышовѣдженыхъ, съ чимъ я на полу мертвъ отъ жалю и отчаянія возвратился до дому. — Не много позднѣше, довѣдался я что никоторій верховодящій въ Дирекції Заведенія, досвѣдчивши заводу въ переговорахъ съ польськимъ банкомъ краевымъ и обществами ассекураційными съ одной, а принявъ якъ зъ небесъ неожиданно сосланную помощь за моимъ фактическимъ содѣствіемъ и съ никогда ненадѣянного титулу коммерческой сїдѣлки, зъ другой стороны — почувствовали въ собѣ родъ упокоренія и стыда предомно ничтожнымъ изъ провинції, — и видѣчи что зъ порядку рѣчи выпадало дѣломъ доказати мнѣ надлежашу признательность а може и назначити соотвѣтное мѣстце въ центрѣ Заведенія, якъ о томъ прежде, чѣмъ я прибылъ во Львовѣ и узналь написати имъ М. Добрянскій изъ Варшавы тому що покрыти оморокомъ мою на дѣлѣ доказанную заслугу, а овощами моего единоногого труда дабы воспользовался кто другій не я, ошоломленія завистю принялъ ся за интриги и клевети противъ менѣ и противъ, на завадѣ именно теперъ имъ стоячай, мною управляемой філії, которая Заведенію а съ нимъ тысячамъ русскихъ родинъ и русскимъ інституціямъ принесла спасеніе. — Для того еще передъ моимъ возвращеніемъ изъ Россії по полученію 600.000 марокъ приготовили менѣ уже на пріемъ, черезъ ваклоненіе къ тому посредствомъ виродженія въ блудъ членовъ Совѣта Управляющаго рѣшительное закрытіе той філії и розжаловане мене яко управляемаго такъ якъ неправилася имъ ютная (зручна) сїдѣлка коммерческая, которая черезъ мене принесла гиблечому Заведенію исцѣлительную помошь, лекше чимъ

другія въ центрѣ практикуеміи отрасли фінансовіи. — Къ того рода безчеловѣчому дѣлу о сколько додгался я имъ причинитися съ совѣтомъ и планомъ вѣроятно не безъ поспору звѣдненія съ еще съ кимъ то изъ зависи стниковъ моихъ г. Лабашъ. — Онъ прибывши яко делегатъ въ Петербургѣ при конченію дѣла въ октобрѣ 1884. г. подъ предлогомъ прискоренія справы, имъ плянъ заступити мою личность при окончанію договора, къ чиму постарался бытъ уже и нужное полномочіе отъ Дирекціи во Львовѣ. Ему захотѣлось прийти во Львовѣ героямъ величайшаго дѣла и занять въ Дирекціи мнимо заслуженое мѣстце головного директора тамже. — Однакъ ему не удалось, а неудача пошла отъ того, что И. А. Вишнеградскій не хотѣлъ, съ мною начатого дѣла кончить съ кимъ то другимъ.

Еслиже г. Лабашъ въ дѣйствительности такъ дуже способенъ и долгое время отправлялъ должность чиновника въ центрѣ Заведенія, зачѣмже недоказалъ своими силами искусства предожаненія и спасенія того Заведенія отъ упадку, по крайней мѣрѣ, когда вѣдиль съ г. Площанскимъ въ іюлю мѣсяцы 1884. г. въ той самой цѣли въ Петербургѣ и покусился только на перенятіе дѣла другимъ приготовлено, а по неудачи отомстилъ туюжъ въ нечестивый способъ. — Начиній свѣдѣтель мною переведеного дѣла о. Наумовичъ бавиль все еще въ Россії а я немогучи дождатися его возвращенія въ безпомощномъ моемъ положенію рѣшился искати покровительства у самого предсѣдателя Заведенія Высокопреподобного отца крилошанина Григорія Шашкевича и отправился въ Перешибль на третей недѣлѣ по возвращенію ся изъ Россії.

Поѣздка тата отнесла въ дѣйствительности возжеланый для мене успѣхъ ибо Высокопреподобный отецъ Предсѣдатель уѣдливши съ фактіческими дѣла уже на найближшомъ засѣданію Совѣта Управляющаго уялъся за мною, безвинно жертвою адской интриги и злобы и зависти. — И отъ Дирекція

замолчавъ сразу рѣшеніе Совѣта що до задержанія на дальне філії торговельной и призначенія ей на содержанье персонала 4000 зр. измѣнила фронтъ начавъ съ мною больше вѣжливо, и якъ позднѣйше оказалось ся, позорно дружески обращатися предлагая мнѣ даже постъ Директора во Львовѣ, що только рѣшился я на ново занятія хлопотавшемъ для Заведенія грошой и предпринять съ молодымъ заступникомъ Директора д-ромъ Павенцкимъ новую поѣздку въ Петербургъ, за устраненіемъ на дальне о. Наумовича въ томъ дѣлѣ. — Я привикъ съ дѣтскихъ моихъ лѣтъ жити и дѣлать честно и право, не согласился на тое предложеніе и требовалъ прежде всего исполненія хотя въ части условій договора.

Переговоры межи мною и тогдашною Дирекціею продолжались, и уже рѣшилася была Дирекція заасигновати гроши на покупку 10 вагоновъ звожа для пересылки въ Одессы и принудила мене къ поѣздѣ въ Кіевъ къ генеральному Директору Общества г. Сергію Юлієвичу Витте для нужного поспору звѣдненія въ томъ дѣлѣ, что я и сдѣлалъ имъ къ нему открытое письмо отъ И. А. Вишнеградскаго слѣдующого содержанія:

Милостивый Государь Сергій Юлієвичъ!

Письмо это Вамъ передаетъ Савелий Михайловичъ Загайко директоръ Тернопольскаго торгового отдѣленія „Общаго Землемѣрческаго кредитнаго Учрежденія во Львовѣ“ о которомъ я буду подробно говорить съ Вами въ Петербургѣ. Онъ полагаетъ возможнѣй отправляти изъ Галиціи къ намъ отъ 500 до 1000 вагоновъ хлѣба для Одессы и Königsberg-а и въ высшей степени желательно сдѣлать для этой отправки всѣ возможнїе удобства.

(Дальше буде).

Пошукує ся від Проводія рутинованого дяка з добрими сївідотвітами, добрим голосом і обовязком держати піддічного. Зголосенія до Уряду парохіального в Переволоці п. Бучач. (2-4)

Важне

для

читалень і бібліотек.

Жові книжки

дуже красні і займаючі повѣстки та історичні оповідання — дешеві видання Руского Товариства педагогічного у Львові.

- 1) На далекій півночи (оповідане) ціна бр. 90 сот., опр. 1·20 К.
- 2) В „Джунглях“ (оповідане) ціна бр. 1 К., опр. 1·30 К.
- 3) Народні думи др. М. Пачовскаго ціна бр. 50 с., опр. 80 с.
- 4) Ілюстроване Українсько-руське письменство в житієписах др. Пачовскаго ціна бр. 1 К., опр. 1·30 К.
- 5-6) Перекази старинного сївітія ч. I. II. др. I. Демянчука, ціна бр. по 40 с., опр. 70 с.
- 7) Короткий огляд українського письменства др. О. Макарушки, ціна бр. 40 с., опр. 60 с.
- 8) Китиця желань, нове і розширене видане, ціна бр. 40 с., опр. 60 с.
- 9) Серед сївітів, комедійка в двох діях, ціна бр. 14 с., опр. 30 с.
- 10) Спомини з Атен з ілюстраціями, др. I. Конкордуза, ціна бр. 1·20 К., опр. 1·50 с.
- 11) Цїсар Франц Йосиф I. (опов. ювілейне), ціна бр. 50 с., опр. 80 с.
- 12) „Ілюстрована подорожня довкола землї“, (гра для малих і старших), ціна бр. 1·30 К., опр. 1·50 К.

Книжки висилає лише за попереднім надісланем готівки канцелярія Руского Товариства педагогічного у Львові, ул. Монацкого 12.

Хто купує всі дванадцять книжок, отримує 20 проц. опусту въ виказаних цїн книжок. Хто купує книжок меншее якъ цїну 5 кор. оплачує порто сам. (1-6)

Церковна Штука

в Станіславові

Поручає церковне і столове сївітло, богослужебне гарантоване вино, знаменитія столові і витравні, ризи і знаряди церковні, власні робітні риз, бронзів і оправи книг — по цінах уміркованих.

Весь дохід призначений на „Дім сиріт“ і удержане українських шкіл жіночих в Станіславові.

Для уникнення навалу перед надходячими сївітами просить ся о вчасні замовленні.

(1-11)

Патентовані софи,

кавапи, фотелі до спання і меблеві обити має на складі у великім виборі — також на дідні сплати

Жаніцер Журовський
Львів, Скарбківська 5. (2-10)

(30)

Ц. К. НАДВОРНІ ДОСТАВЦІ

П. ЛЯДШТЕТТЕР і СИНИ

МОДНІ ТОВАРИ ЛЬВІВ
ул. Академічна ч. 10.

Ол. Галичанка.

Вражія з дороги.

Море. З одесських спогадів. Пароплавом з Одеси по Ялти. В Ялті та ІІ околиці. З Києва. На Тарасовій могилі. З Камянця Подільського. Тіволівські каскади. Перший вечір в Венеції. Сан-Ремо, Італійський карнавал. По Рівері. Вражія з Монацького. Карнавал в Ніцці.

Дістати можна в друкарні Ів. Айхельберга, Львів Ринок ч. 10.

З публичної ліцензії, походячі нові меблі продаються ся по слідуючих цінах: Сеесийний крісло К 45, отомана К 26, шафа К 30, спальня К 190 Італія К 140, столи К 9, уладжена кавалереско кімнати К 120, плюшеві сальони К 90, магонізовани сальони К 180. Крім чого чимало образів, крісел, столів, шаф, кревесів, канап, столиків, занавісів і фірано.

— „ДОРОТЕУМ“ ул. Піндого ч. 7 (бічна Коперника).

По ціні з провінцію листовне.

УВАГА! Наше підприємство купує і посерединіть в продажі меблів з приватних домів, а конкурсних і спадкових мас — приймаємо обстанову до переховання. (14-30)

Перша найбільша 25 покоїв богато заасмотрена

Подвійний хосен!

Хто набуває в „Торговельно-промисловім Союзі“ ул. св. Антонія ч. 1.

Вишивані сорочки від 12-20 К.

„ краватки „ 2·50 К

„ ручники „ 8- К

Переписні листки Манастирського дуже гарні по 10 синіх так само гуцульські вироби. Килими по 16 К 1 метр. Машини до писання „Адлер“ руска 600 К і проче — той дас заробляти свою і спричиняє більший процент на рідин школи. Замовленя л и ш письменні:

„Торговельно-промисловий Союз“ у Львові
ул. св. Антонія ч. 1.

Гроши плати ул. Монацкого ч. 12.

Розклад їзди зелізниць у Львові.

Відїзд з Головного дівреця до:

Приїзд на Головний діврець з:

рано	перед пол.	по пол.	вечер	в ночі	рано	перед пол.	по пол.	вечер	в ночі
3·40	8·22*	2·45*	7·00*	11·10	5·50	9·00*	—	5·48	9·50
—	8·45	6·05	7·30	12·35*	7·30	10·15	1·30*	8·25*	2·22*
—	—	5·46	—	—	—	—	—	7·15	—
8·15	10·40	2·18*	8·46						